

„Já vlastně ani nevím,“ odpověděl popravdě tatínek. „Ale říkal, že mají plno, tak uvidíme, co uvidíme.“

Maminka se lehce usmála a obrátila se k Beatce: „Raději si nedělej velké naděje. Třeba tam žádný vhodný pes nebude!“

Bea se zamračila. Tohle sice slyšet nechtěla, ale i tak jí to nezabránilo v tom, aby se těšila. Celé odpoledne si ještě přes mobilní telefon psala s kamarádkami a těšila, se, až jim představí svého čtyřnohého kamaráda. Večer nemohla usnout a ráno nemohla dospát.

„Vstávat!“ pošeptala hlasitě. Předtím ale vlezla na manželskou postel mezi rodiče.

„Je sobota, tak spíme,“ odbyl ji tatínek a chtěl přes sebe přetáhnout peřinu. To se mu ovšem nedařilo, protože ji Bea zalehla svým tělem.

„No právě, je sobota a my jedeme pro pejska,“ hlaholila vesele dcerka. Tentokrát už se ani nesnažila šeptat.

